

Een paar portretten van Meryon zijn bijzonder aangrijpend. Het eene van zijn vriend en leerling Félix Braquemond: de ruige figuur van een phalanstérien van '48 met stekeligen, wantrouwigen blik. Het andere van den etser Leopold Flameng, zooals hij Meryon zag in Mei 1858, daags vóór dat de ongelukkige naar Charenton gevoerd werd: Meryon in zijn ijzeren ledikant gezeten als een die uit zijn slaap opgeschrikt is voor zijn executie, de haren verward, de blik wild, maar een lichte vlam op het breedgewelfde voorhoofd, en de fantastische schaduw die beweegt op den kalkwand van het zolderkamertje.

Charles Meryon was de zoon van een Engelsch geneesheer, die secretaris was van Lady Stanhope. Zijn moeder was een Spaansche danseres van de Opera van Parijs. Zij stierf krankzinnig in 1837. Meryon was toen zestien en ging hetzelfde jaar naar de Zeevaartschool te Brest. Zoo had hij al vroeg gelegenheid om vreemde landen te bezoeken. Dat die avontuurlijke jongelingsjaren diepen indruk nalieten bewijst de hevige zucht naar de tropische streken die hem tot zijn laatste dagen letterlijk vervolgde. Eigenaardig voor zijn kunst, dat gedurende zijn eerste reis — hij ging toen naar Algiers, Griekenland en Klein-Azië — niet alleen zijn kunstzin ontwaakte (in Griekenland leerde hij landschappen schetsen), maar dat zich ook het eerste symptoom openbaarde van wat de karakteristiek is van zijn kunst, n.l. de smaak voor het monumentale: hij teekende o.a. het graf van Agamemnon, den tempel van Theseus, het monument van Lysicrates. Daarna reisde hij vier jaar (1842—46) met de korvet *Le Rhin*, zag Oceanië, Nieuw-Zeeland, Nieuw-Caledonië, leefde er zorgeloos, teekende paradijsachtige landschappen, menschen en dieren te Tahiti en op de Markiezen. Na die reis verliet hij de vloot, en ging zich geheel wijden aan de kunst. Lang reeds zocht hij naar een onderwerp voor een groot schilderij, tot hij eindelijk het karton teekende van een episode uit de geschiedenis der Fransche marine: „L'assassinat de Marion Dufrène, capitaine de brûlot, dans la baie des Iles, Nouvelle-Zéelande, le 12 août 1772.” Meryon ontwierp slechts de teekening, die aanvaard werd in het Salon van 1848. Men ziet er Dufrène, gelijkend op Lafayette, die naast een hut zit te palaberen met wilden; een inlandsch meisje biedt hem een papegaai terwijl een inboorling hem in den rug verraderlijk aanvalt. Gelukkig beseftte Meryon spoedig dat zijn kleurenblindheid

---

Etchings of Charles Meryon, London, Newnes.

Geffroy G. — Charles Meryon, Paris 1926.

Glaser C. — Die Graphik der Neuzeit, Berlin 1922.

Huneker (James) — Promenades of an Impressionist, London.

Wedmore F. — Catalogue London 1892.

Wedmore F. — Meryon and Meryon's Paris, London 1879.

Wright (Harold) — Undescribed states of Meryon's etchings. (Print-Collector's Quarterly July 1921.)